

OVERWEGING   EEN NIEUWE HORIZON

DATUM   1e paasdag, 21 april 2019

VOORGANGER   Corinne van Nistelrooij

EERSTE LEZING   Handelingen 10, 34 – 43

EVANGELIE   Johannes 20, 1 – 18

OVERWEGING

Een vage rood-gele ring met een gat in het midden. Meer is het niet. Maar de foto was vorige week groot nieuws. Want er is een foto gemaakt van een fenomeen dat op miljoenen lichtjaren afstand van ons aanwezig is. Ver weg, onvoorstelbaar ver weg. Het is alsof we vanuit Amsterdam een foto hebben kunnen maken van een heel klein mosterdzaadje aan de andere kant van de wereld.

Het is de eerste waarneming van het zogeheten zwarte gat. In een zwart gat zitten zulke kolossale hoeveelheden materie opeen, dat er niets kan ontsnappen, ook het licht niet. We kijken dus naar duisternis; zwarte donkerte. Wetenschappers noemen dat wel de horizon van het zwarte gat.

Daaromheen is een atmosfeer van gas wat naar dat zwarte gat toevalt; een soort draaiende schijf van oranje licht er om heen. Die cirkel van licht kunnen we goed zien op de foto, dat licht komt als het ware naar ons toe, als een nieuwe horizon, als een stralend omvattend licht om het donker heen.

Dit plaatje is goud waard. Ten eerste omdat het de mensheid verder helpt op zoek naar antwoorden op grote vragen als het ontstaan van het heelal. En daarbij spreken die wonderlijke geheimen van het heelal tot onze verbeelding. Want hoe prachtig is de symboliek van deze foto! Een nieuwe horizon heeft zich aan ons geopenbaard.

In de donkerte, als het zwarte gat van het leven zich toont, als verdriet en onvermogen samengebonden zitten in ons hart, als de dood onze liefsten heeft weggenomen en we zelf als dood door het leven gaan dan is daar dat teken; een stralend licht dat ons omgeeft. Gloedvol en duidelijk aanwezig is dat stralende licht.

Diep, ver weg in het heelal, zien we een beeld van het licht van Pasen. Het licht dat hier gisteravond in het donker is binnengedragen.

Het Johannes-evangelie begint ook bij die donkerte. Toen het nog donker was, zo staat er in de eerste zin, kwam Maria Magdalena bij het graf. Maria tast in het duister, haar leven is van licht beroofd. En toen zag ze dat de steen waarmee het rotsgraf was afgesloten, verdwenen was. Ze rende terug om er twee andere vrienden van Jezus bij te halen; Simon Petrus en 'de andere leerling van wie Jezus veel hield'. En vervolgens snelden de mannen naar het graf om te gaan kijken.

Dan lezen we dat de geliefde leerling zich voorover boog om naar de linnen doeken te kijken.

Hij maakte zich klein, we zouden kunnen zeggen; hij legde alle grootheid af, hij verdiepte zich, letterlijk, in wat de werkelijkheid hem bracht. In al zijn verdriet voelde hij zijn liefde voor de gestorvene.

Dat is wat er nodig is om te geloven....

Je verdiepen in wat de werkelijkheid je brengt. De eenvoud om, net zoals die leerling, in de leegte, met bijna niets in handen, alleen wat achtergebleven doeken, maar vanwege de liefde in je hart, je tóch toe te vertrouwen.

Ook Maria die later bij het graf komt buigt. "Huilend boog ze zich naar het graf", staat er. En dan, als ze zich gewonnen geeft, als ze het verzet opgeeft, ziet ze de engelen, hoort ze dat Jezus haar naam roept! Het was alsof haar horizon zich uitbreidde, ze opnieuw het levenslicht aanschouwde, alsof ze opnieuw werd geboren.

En dan weet Maria: er is méér dan de naakte feiten. Ja, natuurlijk, de donkere werkelijkheid ís er, maar er is ook een Licht dat ons leven omvat, dat naar ons toekomt. In dat licht, in die liefde, ontvangen wij onze diepste identiteit.

We zouden het kunnen vergelijken met een zonsopkomst. Na de nacht zijn we blij als de zon opkomt. Maar in feite komt de zon helemaal niet op! Onze áárde draait, daardoor lijkt het alsof de zon tevoorschijn komt. Wíj draaien...., wij zoeken onze weg in alles wat zich aandient in ons leven. Maar de zon, die enorme warmtebron, die is er altijd. Oók als het nacht is in ons leven.

De zon... die lijkt vanaf onze wereldbol maar zo klein, maar ze is honderd keer gróter dan de aarde. En al staat zo ver van ons af, zo ver dat je met het vliegtuig 17 jaar onderweg zou zijn, om er te komen. En tóch merken we haar stralen, kunnen we de warmte voelen, worden we vrolijker als het langer licht is.

U begrijpt, met het beeld van de zon, met het verhaal van het lege graf en ook met de foto van het zwarte gat met daaromheen het licht, probeer ik iets van Pasen te vertellen, van overgave, van liefde die overwint. Maar ik realiseer me dat dat zou kunnen overkomen als iets dat zich afspeelt in het hoge, niet iets in deze wereld van mensen. En dat je er een bepaalde gevoeligheid voor nodig hebt om die beeldtaal te kunnen verstaan en het dán pas zou kunnen ervaren.

Maar dat is denk ik, niet zo. Pasen víeren we wel als een hoogtijdag, maar eigenlijk is het iets tussen de alledaagse dingen door; een onverwachte handreiking in een periode van tegenslag, iets dat het leven verdiept, een moment van lachen door je tranen heen, en weten; dit verdriet, dit onvermogen, deze zorgen... het is niet het einde.

Ik had het zelf deze week toen ik de Parijzenaren zag staan bij de brand in de Notre Dame.

De vlammen sloegen uit de kerk, huiverend keken vele mensen toe en plotseling klonk daar een stem, iemand begon te zingen; het Weesgegroet. En langzaam maar zeker gingen steeds meer mensen meezingen. Het Weesgegroet werd een troostlied, een zachte lofzang. In dat donkere moment van verbijstering klonk het Weesgegroet als een Paaslied voor een geliefde kerk die door vlammen verteerd werd. Het vuur had niet alleen vlam gevat in het dak van de kerk, maar óók in de harten van de mensen. Die plek van geloven, die kerk waar velen vaak zo achteloos aan voorbij gingen, bleek hen toen ze zich het gemis realiseerden, heel dierbaar. En de liefde voor die geloofsplek weldde in hen op. Ja, het verhaal van de opstanding speelde zich deze week eigenlijk ook in Parijs af. En het zal zich de komende jaren zeker vertalen in de wederopbouw van de Notre Dame.

In allerlei toonaarden wordt ons hier vanmorgen aangezegd dat we er op mogen vertrouwen dat ons bestaan keer op keer opnieuw glans krijgt. Er is altijd een nieuw begin mogelijk. Het lege graf blijkt voor de vrienden van Jezus een opening naar nieuw leven. Dat is wat we met Pasen vieren. Het zwarte gat omvat een stralend licht; nieuw leven.... vandaag, voor ons allen. Een nieuwe horizon!